

og da hun nu ogsaa selv ønskede at faa en Ende paa det utaalelige Forhold, bestemte hun sig til lige saa godt først som sidst at lade det komme til en Afgørelse.

Hun gik ene ned i Haven og spaserede lidt frem og tilbage i en af Gangene nærmest Huset, idet hun tænkte, at han nu vilde opsøge hende her, hvor de lettest blev uden Vidner.

Hendes Beregning slog til. Det varede ikke mange Minuter, før hun hørte hans hurtige Skridt i en af Sidegangene; og i det samme overfaldtes hun af Svimmelhed. Hun standsede, idet hun ligesom søgte Tilflugt ved en stor Stenvase, der stod opstillet paa en vedbendbevokset Sokkel. Hun gav sig Udseende af her at være beskæftiget med at ordne en Slyngranke, der hængte sig op ad Stenen; men hendes Hænder rystede, og efterhaanden som Skridtene nærmede sig, tog hendes Hjertebanken til, saa Solpletterne paa Gruset dansede for hendes Øjne. Nu hørte hun ham lige bag sig og vendte sig om.

„Hvad vil De mig?“ næsten raabte hun, som om hun var bleven overrasket. „Hvorfor forfølger De mig?“

Han blottede ærbødigt Hovedet og bad om Tilladelse til at tale med hende et Øjeblik.

„Men De ser saa træt ud, Frøken! Vil De ikke hellere tage Plads?“

Han viste paa en Bænk, der stod under Stenvasen med Ryggen til dens Sokkel. Hun kunde virkelig næsten ikke holde sig oprejst og maatte sætte sig.

Da hun havde taget Plads, satte Per sig i hensynsfuld Afstand ved Siden af hende. To Minuter efter havde han friet.

Han sagde, hvad han vidste, der skulde siges ved en saadan Lejlighed, og føjede til:

„De maa være overbevist om, Frøken, at jeg ikke vilde have talt saadan til Dem, dersom det havde været mig muligt at tie. De maa ikke tro, at det bare er en flygtig Sommerforelskelse, ... hvad De maaske kunde mene paa Grund af den korte Tid, jeg har haft den Lykke at kende Dem. Men den Tid, saa kort den er, har for mit Vedkommende paa mange Maader haft en afgørende Betydning. Jeg har før sagt Dem det, at fra den Dag, jeg første Gang betraadte Deres Forældres Hjem og saae Dem, begyndte der et nyt Liv for mig. — Frøken Jakobe! Man siger om mig, at jeg ikke mangler Evner, og jeg tror det selv! Jeg indbilder mig endog, at man har svært god Brug for mig herhjemme. Men samtidig